

AMINA LUQMAN-DAWSON

ÖZGÜR SU

Eksik Parça Yayınları

Freewater

Amina Luqman – Dawson

Copyright © 2022 by Amina Luqman-Dawson.

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**

Dizi editörü: **Demet Çaltepe**

Çeviren: **Ekin Yurdakul**

Son okuma: **Ayşegül Yazmacı**

Kapak ve sayfa tasarımı: **Artemis İren**

Baskı ve Cilt: **My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.**

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 | mymatbaa34@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 40882

MATBAA SERTİFİKA NO: 47939

Baskı: Mayıs 2025

ISBN: ISBN: 978-625-6231-90-0

Türkçe yayın hakları Folio Literary Management, LLC ve Libris Agency ile yapılan anlaşma ile alınmış olup Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

[instagram.com/eksikparcayayinlari](https://www.instagram.com/eksikparcayayinlari)

[facebook.com/eksikparcayayinlari](https://www.facebook.com/eksikparcayayinlari)

[youtube.com/user/eksikparca1](https://www.youtube.com/user/eksikparca1)

[tiktok.com/eksikparcayayinlari](https://www.tiktok.com/eksikparcayayinlari)

x.com/eksikparcayayin

www.eksikparca.com

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ A.Ş.**

Gülbahar Mah. Elif Sok. No: 4/A Mecidiyeköy/İstanbul

Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55

www.ikiayayincilik.com.tr

Amina Luqman-Dawson, yazar ve annedir. Gazeteler ve dergiler için serbest yazarlık yapmıştır. Ayrıca *Images of America: African Americans of Petersburg* adlı görsel tarih kitabını yazmıştır. En çok çocuklar için yazmaktan keyif alır. *Freewater*, onun ilk romanıdır. Amina, eşi ve on üç yaşındaki oğluyla birlikte Arlington, Virginia'da yaşamaktadır.

Zach'e

*ve her biri bu dünyada söz sahibi olmayı hak eden
nesiller boyu köleleştirilmiş çocuklara*

*Bazıları, köleliğin vahşetinden
kuzeye kaçarak kurtuldu. Ancak Güney
Amerika'nın derin bataklıklarına ve
ormanlarına kaçanlar da vardı. Orada,
gizlice, özgür yaşamlar kurdular.*

*Bu, ne olmuş olabileceğine dair bir
hikâyedir.*

Önsöz

SANZI BİR KURALI DAHA ÇİĞNEMİŞTİ, AMA umurunda değildi. Geceydi ve o yasak sınırdaki yalnızdı. Daha da kötüsü, annesinin sayısız uyarısına rağmen Sanzi, bataklık adasındaki güvenli yuvasını geride bırakarak doğrudan karşıya geçti. *Sadece bir göz atacağım*, diye düşündü. Tek istediği buydu, sonra geri dönecekti. Çamurlu yamaçtan aşağı, tek bir uzun ağaca doğru kaydı. Sarp bir daldan diğerine, giderek daha yükseğe atlayarak tırmandı.

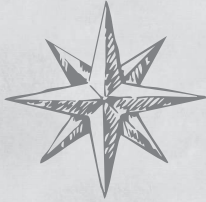
En yüksek dalda, ay ışığı Sanzi'ye vurdu ve tarçın rengindeki tenini gümüş gibi parlattı. Oturduğu yerden baktı; önünde bataklık çamuru, pislik ve karışıklıktan oluşan bir deniz uzanıyordu. Hayal kırıklığına uğratan bir şekilde, doğudan sis geldi ve görüşünü beyaz bir tüy battaniye gibi kapladı.

Çamur ve sisin ötesini, plantasyon arazilerini görmeye çabaladı. O, bataklığın özgür bir çocuğuydu ve o topraklar onun için bir sırdı. Anne ve babasının ve diğerlerinin oradan kaçıp bu küçük, kuru, yükseltilmiş bataklık arazisini bulmuş olmaları bir mucizeydi. Çamur okyanusunda kendi gizli adalarıydı.

Kendisi gibi bataklık adası çocukları arasında, plantasyon topraklarında neler olduğuna dair hikâyeler yayılmıştı: İki başlı adamlar, kabuksuz kaplumbağalar ve ölümlerden dirilen iskeletler. On iki yaşında olmasına ve en azından kendi zihninde neredeyse büyümüş olmasına rağmen Sanzi hâlâ bunun ne kadarının doğru olduğundan emin değildi, ama orada tehlikeler olduğuna inanıyordu.

Sanzi bu tehlikeyi düşünürken çuvalından ceviz şeklinde bir taş aldı, onu sapanının yuvasına yerleştirdi ve başının üzerinde döndürerek fırlattı. Deri sapanın vızıltısı, sıcak çorba yudumlayan çocuklar gibi havada fısıldıyordu: Sssip, sssssip, sssssip. Plantasyon topraklarına doğru nişan aldı. Bir macera hayaliyle ve bileğinin bir hareketiyle sapanı bıraktı ve taşın havada süzülmesini, ay ışığı

YOLCULUK

Homer

ORMANDA KÖPEKLERİN HAVLAMASI ÇOK KORKUTUCUDUR.

Tüm hırıltıları ve havlamaları ağaçlara çarpar ve her yönden geliyormuş gibi ses çıkarır. Stokes, tüm sürüyü dışarı göndermişti. Kaçmaya çalıştığımızı biliyordu ve onun bunu bilmesi beni suçlu yapıyordu.

Ama Ada bunu söylemedi. Gözleri korkudan kocaman açılmış, ince kolları bir ağaç gövdesine sımsıkı sarılmıştı. Hava almak için oflayıp pufluyordu.

“Homer! Sen benim ağabeyimsin, şimdi ne yapacağız?” der gibi uludu.

Ona cevap verecek ne nefesim ne de cesaretim vardı. Aklım hâlâ nereden geldiğimizdeydi. Annem ve Anna neredeydi? Onlarsız nasıl devam edebilirdik? Annem benim yüzümden geri dönmüştü ve şimdi ikisi de gitmişti.

“Homer, geliyorlar.” dedi Ada.

Pençeler kuru ağaç dallarını ezdi. Bu, beni kendime getirmeye yetti.

“Koş!” dedim. Ama çok geçti. Ay ışığında, yukarı doğru bakan köpek kulaklarını fark ettim. İlginç olan, bu köpeği tanımamdı. Karanlıkta bile, annemin Büyük Ev mutfağındaki demir tencere-lerden biri gibi büyük ve yuvarlak yüzünü görebiliyordum. Stokes, tarlaları izlemeye gittiğinde o büyük başı beslememi istemişti. Bunu sabah işlerimle, süt ve yumurta topladıktan sonra, ama atları sulayıp fırçalamadan önce yapmak zorundaydım. Köpekler, bize verdikleri yemek rasyonlarının hemen hemen aynısını yiyorlardı; şanslı köpekler. Yine de hep orada durur, kötü ve öfkeli bir şekilde havlardı; nankör köpekler. Şimdi burada, aynı köpek sanki yemeği elimden almasının bir önemi yokmuş gibi koşarak üzerime

geldi. Biz yabancıydık. Ben köleydim, o ise beni yakalamak için gönderilen köpekti.

Dişlerini topuğuma geçirdi. Ada çığlık attı. Buna gerek yoktu. O kadar korkmuştum ki, sadece dilinin sıcak ve ıslak hissini duyuyordum. Diğer ayağım ile kafasına tekme attım. Bıraktı, inleyerek geri çekildi, belki de bana tekrar saldırmadan önce arkadaşlarını bekliyordu

Ada'yı tuttum ve koşmaya başladık.

Yakınlarda su vardı; annem bize bundan bahsetmişti. *“Eğer geri döndüğümü görmezseniz, nehre gidin.”* demişti.

O zamanlar onun talimatlarına pek kulak asmamıştım. Kuzey'e gidiyorduk ve annem ile Anna da bizimle geliyordu.

Annem bir nehir olduğunu söylemişti, ama bize bunun Southerland yakınlarında bildiğimiz o sakın nehre hiç benzemediğini söylememişti. Suyu görmeden önce sesini duyduk. Geceydi, ama bu nehir uyanıktı. Arkamızda havlayan köpekler, önümüzde ise kükreyen suyla kıyıda durduk.

“Bir aç canavara benziyor!” Ada her şeyi canavarlara ve meleklerle benzetirdi. Ama haklıydı. Su yokuş aşağı dökülüp, yemek bekleyen bir mide gibi homurdandı, dili sağa sola yalpalayarak sisli bataklığa doğru kıvrılıp döndü. Oraya vardığında ne olduğunu yalnızca Tanrı bilirdi. Ama bunun için endişelenmeye zaman yoktu. Eğer o köpekler bize yeniden denk gelirse, hiç de daha nazik olmayacaklardı.

“Ada, uçmakla ilgili o rüyayı hatırlıyor musun?” diye sordum. Köpekler peşimizde olsa da yüzü, rüyasını hatırladığım için mutluydu. Başını salladı.

“Eh, şimdi o rüyada olduğu gibi uçma şansın var. Bu nehir kıyısından uçup gideceğiz.”

Ada düşündü. “Suya mı?” diye sordu.

Başımı salladım. Köpek patilerinin yumuşak toprağa vurma sesi yaklaşıyordu.

“Ama Homer, ben yüzemem.” Bunu her şeyden çok üzüntüyle söyledi.

“Sorun değil, yapabilirsin.” dedim.

“Ama Homer, *sen* de yüzemezsin.” dedi.

Bu gerçeği düşünmeye fırsat bulamadan Ada’nın elini tuttum ve nehir kıyısına doğru koşup atladık.

Homer

MINGO GEÇEN YAZ ÖLDÜĞÜNDE, BİZİM KARARGÂHIMI-ZA bir tabut gönderdiler. Basit bir tahta kutuydu, dar ve kısaydı. Onu pek iyi tanı mıyordum. Ama bir adamın tabutuna koyulma-sına yardım ettiğinizde, onu unutmazsınız. Uzun boyluydu. Uzun bacaklarını o kısa tahta kutuya sığdırıp, kapağını yaz sıcaklığının ortasında çivilediğimizde, o şeyin içinde nefes alamayacağından korktuğumu hatırlıyorum.

Nehirde, Mingo'nun bir anlık görüntüsü geldi aklıma. Su altında olmak işte böyle hissettiriyordu, sanki bir tabutun içinde yatıyormuşum gibi. Nefes alamıyordum, göremiyordum, hareket edemiyordum. O suyun puding gibi hissettirdiğine yemin edebilirim; ağır, ıslak ve pürüzsüz.

Durakladım, Ada'nın elbisesi ayağıma dokunup beni kendime getirene kadar puding gibi hareketsizdim. Elbisesini tuttum ve sanki o büyük yüzlü köpekle yeniden dövüşüyormuşum gibi suya tekme atmaya ve suyu yararak ilerlemeye başladım.

Her şey dönmeye başladı ve sonunda havaya çıktım. Su kullaklarımı doldurdu ve yüzüme tokat attı. Kollarımda Ada, geceye doğru savruluyor, orada olmayan şeylere ulaşmaya çalışıyordu.

“Homer!” diye öksürdü.

Su bizi, çalkalanan bir şelaleye doğru nehir boyunca itti. Üstüne gittik ve tekrar aşağıya indik. Başım, nehir yatağındaki kayalara çarptı ve çingırağı andıran bir ses çıkardı. Her şey karardı. Suda yüzerken uyandım ve Ada'nın kolları yoktu.

Sonra onu duydum. Bir çığlık. Ada, Hanımefendi'nin yanında olduğu son seferde aynı çığlığı atmıştı. O çığlık, annemin bizi Kuzey'e götürme kararını almasında etkili olmuştu.

Çirkin suya tekrar düştüm. Bu sefer, onu nehrin aşağısına, Ada'ya ulaşmama yardımcı olması için kullandım.